

Nr 373.

Av herr **Johansson** i Krogstorp, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 95, med förslag till allmänt resereglemente.*

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 95 med begäran om riksdagens yttrande över förslag till allmänt resereglemente får jag, som ej vill göra någon erinran mot förslaget principer, i avseende å nedanstående två punkter framhålla följande.

Vidkommande samåkning, 8 §, har Kungl. Maj:t uttalat, att, när helst det låter sig göra och det befinnes ägnat att nedbringa resekostnaden, den främste av förrättningsmännen skall anskaffa för samtliga förrättningsmän erforderliga fortskaffningsmedel. Emot eljest föreslagen huvudregel skulle därvid den anskaffande förrättningsmannen äga att bekomma ersättning för hämtning av skjuts, åkondslega, samt beställnings- och väntpenningar. Tillika har ansetts, att oberoende av samåkningen kilometerpenningarna för varje resande borde helt bibehållas. Såsom de sakkunniga framhållit är förslaget om samåkning otvivelaktigt ett steg i rätt riktning. Men frågan är svårlost. Med hänsyn till förhållandena på landsbygden, där förrättningsmännen ofta bo spridda från varandra och där de ofta äro hänvisade att med skjuts var för sig taga sig fram en del av vägen, är det lämpligt att skyldigheten att använda gemensamt fortskaffningsmedel ej inträder vid jämförelsevis korta förrättningsresor. De sakkunniga hava enligt 8 § i deras förslag ansett skyldigheten ej böra inträda, där sammanlagda väglängden, som tillryggaläggas på ett dygn i en riktning eller fram och åter, ej uppgår till 50 kilometer. Detta deras förslag synes lämpligt. Det synes även lämpligt att, i anslutning till de sakkunnigas åsikt, bestämma, att vid samåkning de resande ej skola uppbära mera än halva kilometerpenningar. Däremot bör anmärkning ej göras mot Kungl. Maj:ts förslag om särskild ersättning för skjutshämtning m. m.

Departementschefen har om de sakkunnigas förslag i 25 §, att i författningen direkt skulle utsägas, att förrättningsman, fränsett vissa angivna undantagsfall, ej skulle få uppbära traktamente för tid, som ej verkligen använts till resa och förrättning, förmenat, att detsamma vore obehövt. Det kan dock vara nyttigt att denna erinran inkommer i författningen.

Reseräkningar torde esomoftast komma att uppgöras av personer med mindre vana att läsa och tolka författningar. Till deras nytta borde med ledning av sakkunnigas förslag från nyssnämnda paragraf anvisning lämnas för de fall, vid vilka förrättningsman ägde tillgodogöra sig besparing.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i sin blivande skrivelse till Kungl. Maj:t ville erinra dels att i 8 § torde företagas de ändringar, som beträffande sagda paragraf finnas erforderliga för tillgodoseende av ovanangivna önskemål i avseende å densamma, och dels att i den blivande författningen torde från 25 § i de sakkunnigas förslag upptagas förbudet att, fränsett ett undantagsfall, uppbära traktamente för tid, som ej verkligen använts för resa eller förrättning, ävensom upplysning om de fall, i vilka förrättningsman skulle äga att tillgodonjuta besparing.

Stockholm den 23 mars 1925.

Albert Johansson.